

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

IX. De indifferentia religioso necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

ueniant ad cælum. Sed vae illis, qui occasionem præbuerint. Contemptus, qui fit Superioribus, fit mihi, meumque est illum examinare & castigare.

De indifferentia religioso necessaria.

CAPVT IX.

FILI, crebrius audisti religionem esse scholam perfectionis, & ita est. Itaque qui eam ingrediuntur non sunt perfecti, sed desiderant ad disciplinæ religiosæ perfectionem contendere. Scholasticus, qui incipit ludum litterarium, non aliud propositum habet, quam vt latinè loquendi scribendique peritiam assequatur, & deinde ad sublimiores transeat scientias. Quod ad media attinet, quibus ad dictum finem pertingat, non dicit. Menti infigam has regulas, hic liber mihi versandus, talis prælectio audienda sed indifferens est, & iudicio magistri totum se submittit, vt legat vel audiat quicquid visum illi fuerit. Si idem religiosus non faciat in schola religionis, nunquam emendatè scribet vel loquetur, sed multos in disciplina religiosa committet errores. Id modo illi curandum est, vt aspi-ret ad perfectionem; circa media verò religionis propria sit indifferens, & iudicio

Superio-

Superioris relinquat, quicquid in hoc genere faciendum est. Ille autem religiosus verè indifferens est, cuius voluntas quasi in balance constituta, non in vnam potiùs quàm in alteram partem vel rem propendet, sed parata est præstare, quod Superior imperarit.

INDIFFERENTIA est resignationis filia, & sine hac illa esse non potest. Quocirca religiosus, qui non est quo ad personam & res suas resignatus ad voluntatem meam & Superiorum, qui vices meas obeunt, non est, nec dici potest indifferens. O quam exigua apud me colligit gratiam religiosus, qui vbi aliquid à Superiore imperatum fuerit, responder, se promptum quidem ad præstandum, tamen malle se hoc vel illud facere; & si non concedatur conqueritur, vel obmurmurat, & aliquando etiam exequi negligit quod mandatum est. Hæc non est resignatio, nec indifferencia, sed species est contractus. Qui in acceptanda obedientia vsurpat illud, SED, vult opus suum exigua mercede remunerari. Qui ait, faciam, sed volo, vel vellem, demonstrat se nondum mortuū sibi, nec renunciaſſe suæ voluntati. In seculo, cum esses tui ipsius Dñs, tractando cū hominib⁹, nonnè dicebas. Volo,

aut vellem? quare vel tu nondum reliquisti seculum, vel seculum non reliquit te. Hoc non est aliud quam pedem duabus imponere stapedis, & velle seruire duobus dominis. Mundus non deserit eos, à quibus prius non deseritur.

DOMINE, si sim indifferens, & promptus ad præstanda omnia quæ mihi fuerint iniuncta, quis mihi probabit id melius conuenire animæ & tranquillitati meæ? Fili, si coneris facere id, quò affectus te inclinat, quis securum re reddet, id magis expedire animæ & quieti tuæ? Bonum animæ à me prouenit, idque communico illis qui coniuncti sunt Superiori, quem religioni adsignavi: Ab hoc si tu, quia indifferens non es, te separaueris, spoliabis te omnibus donis & charismatibus, quibus ornare consueui subditos per medios Superiores. Præterea, si tu sis germanus obedientiæ filius, iudicare debes melius esse quicquid Superior tuus, ubi non est peccatum, ordinauerit: & si indifferens sis, teneris promptè exequi: Si enim error aliquis commissus fuerit, is neque tuus erit, neque tibi imputabitur, sed neque meriti tui iactura facies. Bonus religiosus non discutit sitnè melius vel peius quòd mandatur, sed sufficit ei, si melius videatur Superiori, Sunt

SUNT nonnulli qui ægrè adduci possunt, ut commorentur in eo loco quo obedientia eos destinare vellet, aut munus obeant, quod Superior iudicat esse conuenientiùs ad meam gloriam. Atq; ideò turbantur, nec ullam quietem vel pacem animi sentiunt; suamq; inquietudinem, attribuunt vel loco, in quo degunt, vel sociis quibuscum habitant, vel officio quod obeunt, donec impetrent aliquam in illis mutationem. Sed malum difficulter curatur, cuius causa non intelligitur. Non est hæc medendi ratio idonea; origo mali indaganda, quæ est passio non mortificata ex amore proprio orta. Atque hinc est, quod religiosus non sit indifferens, nec resignatus in omnibus ad voluntatem Superioris. Existimas tu locum effecturum, ut passio inordinata, vel amor proprius tibi eximatur? Lecti mutatio ægro non adimit febrè, sed sæpenumero adauget. Quamuis autem illa mutatio non nihil temperet ardorem, tamen non multò post vehemèntior redit. Haud secus accedit religioso, qui secum causam suæ inquietudinis, nempe passionem inordinatam defert. Nisi ad hanc malam radicem admoueaturs securis mortificationis, quantacunq; mutatio fiat semper efficietur deterior; quo enim malum diu-

Y

rius

rius inhaeret, hoc roboratur magis & minus indifferentem reddit. Cæterum dic mihi, si post locum, officiumque mutatum te æquè, vel amplius deprehendas, vt fieri solet, inquietum, quid ages? Optabisne in alium migrare locum? certè non. quia id esset peregrinari sine baculo cum dispendio tuo, & prauo aliorum exemplo, vel potius decernes ibi te mortificare, & inquietudinis radicem euellere? At hoc æquè fieri poterat in loco, ad quem obedientia te destinabat, & factum fuisset cum ædificatione eorum qui cognouerant te non fuisse quietum, parum mortificatum, & minus indifferentem. Qui spiritum Dei non habet, ne quidem si sedem inter angelos nactus fuerit, desinet esse inquietus.

ALII contra sic affixi sunt vni loco, vt dum intelligunt Superiorè cogitare de mutatione, tententur & perturbentur. Et quod deterius est, cum existiment se cum fructu & cultus diuini incremento in eo degere Superiores censent imprudentes, & zelo destitutos. Vnde fit, vt si contra voluntatem suã alio amendantur, nulli functioni se ritè accommodent, turbent alios, & inquietè viuunt. Fierinè potest vt tam parui fiat indifferentia, quæ est religiosi corona? Quan-

do te

do te ad religionem vocavi, spondinè, te me eo loco collocaturū, vbi tu velles, an vbi vellem ego? Declaras certè, quod in me colendo sensu tuo potiùs quàm meo nitaris. O miseria. Null' certè religiosus est, qui nō iudicet, & confiteatur salutare esse, imò necessarium, vt seruus meus sit indifferens & resignatus: sed dum ad praxin venit, repugnantiam sentit. Quid prodest equiti generosum habere equum, si sit intractabilis? quid iuuat famulus, licet excellens, si non finit se regi, nec parere vult meæ voluntati?

Dic mihi fili, nonnè bonum est Christianum in rebus neque imperatis, neque vetitis esse indifferentem, & promptum ad ea præstanda, quæ illi mandauero? vt habere liberos, vel non habere, esse sano corpore vel infirmo? Sic est, cum enim eam lateat, quid conducibilius sit animæ saluti, meritò debet à meo pendere iudicio. Atque hoc est, esse indifferentem. Quod si verum est, vt est verissimum, cur tu religiose eligis pro tuo arbitratu potiùs hoc ministerio fungi quàm illo, in hoc loco commorari potiùs, quàm in alio? Vndè tu scis, hoc vel illud ad salutem, quietem vel perfectionem esse commodius? Qui indifferens non est, gubernationem reddit difficilem & laboriosam.

riofam. Qui non est indifferens, nec acquiescit iudicio Superioris, ordinariè propendet in ministeria, ad quæ exercenda idoneus non est; cum nemo bonus sit iudex in causa propria, propter affectionem inordinatam quæ fallit. Qui indifferens non est, ordinem rectæ gubernationis peruertit, quia dum non se accommodat Superiori, sicut deberet, Superior cogitur se accommodare illi. Qui non est indifferens, nec spiritualis esse potest, nec deuotus. Qui non est indifferens ordinariè est sui capitis.

De modestia religioso necessaria.

CAPVT X.

FILI, modestia religiosa est concio tacita, sed valdè penetrans & efficax, quæ instar sagittæ peracutæ cor humanum peruadit, illudq; sancians miranda efficit, quoq; grauius infligit vulnus hoc vberiore fructum profert, prodestq; non solum concionis auditoribus, sed etiam ei qui concionem habet. Etenim modestia fouet spiritum religiosi, & sic in animo collectum, sibiq; præsentem reddit, vt facta eius omnia suauissimum deuotionis odorem expirent: tamque eximium Religiosi hominis ornamentum est, vt omnibus, qui eum conspexerint, reddat amabilem